

Arrest

nr. 64 466 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2010 het Rijk binnen en diende op 29 november 2010 een asielaanvraag in. Op 23 februari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Punjabi sikh te zijn met de Indische nationaliteit en geboren te zijn op 21 januari 1989 in Bakipoor dorp van het Tarntaran district in de staat Punjab. U was scholier en in de vakantie van juni 2010 reed u mee met uw oom, H.S., die als vrachtwagenchauffeur een lading ging lossen en ophalen in Kashmir. Onderweg terug naar India stopte uw oom om vijf lifters mee te nemen tegen betaling. Aan de grens echter stond er politie en één van die lifters trok zijn pistool, drukte die tegen de slaap van uw oom en dwong hem zo niet te stoppen aan de grens. De politie zette de achtervolging in en toen uw oom gedwongen werd zijn vrachtwagen te stoppen aan een bos, ontstond er een vuurgevecht want ook de vier andere mannen haalden hun pistolen tevoorschijn. Uw oom werd

geraakt en stierf ter plekke. U kreeg een slag van de kolf van een pistool en viel bewusteloos. Toen u bijkwam, bevond u zich in het ziekenhuis. Een andere oom van u en diens vrouw waren daar bij u maar ook politie. De politie ondervroeg u en u hoorde er dat die vijf personen terroristen zijn. U werd ervan beschuldigd betrokken te zijn maar uw oom betaalde de politie omkoopgeld om u vrij te laten en u werd naar uw tante in Rajistan gestuurd. Uw vader werd gearresteerd en de politie kwam u ook zoeken in Rajistan maar u was niet aanwezig. Hierop ging u verblijven in het huis van een vriend van uw neef. Op 19 november 2010 vloog u van Amritsar via een tussenstop naar België. U verklaarde zich vluchteling op 29 november 2010.

B. Motivering

Na uw gehoor op 16 februari 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden vastgesteld dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kan worden toegekend en wel om de volgende redenen.

Vooreerst kan u geen enkel reisbescheiden voorleggen en bewijst u uw reisweg niet: u toont niet aan wanneer u uw land verlaten heeft, noch wanneer u in België aankwam. Voor kandidaat-vluchtelingen geldt de verplichting optimale medewerking te verlenen aan de instanties die hun asielrelaas beoordelen: u moet voor uw vlucht op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar u in Europa is aangekomen. U weet niet met welke luchtvaartmaatschappij u gevlogen heeft noch waar de tussenlanding plaatsvond. Deze onwetendheid kan niet overtuigen daar dergelijke gegevens tijdens de vlucht verschillende keren worden omgeroepen. Voor het Commissariaat-generaal beweert u dan ook nog eens vanuit de luchthaven van **Amritsar** vertrokken te zijn. U bevestigt later in het gehoor dat u vanuit Amritsar luchthaven vertrok en ontkent vanuit Delhi vertrokken te zijn. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u vanuit **Delhi** vertrok, vermoedt u ineens dat Delhi uw transitplaats was. Wanneer u erop gewezen wordt dat u juist verklaard had niet te weten waar u overgestapt was, bevestigt u en voegt eraan toe dat u gevraagd werd of het dichtbij was waar u was overgestapt, dat het Delhi kan zijn maar dat u niet zeker bent. U erop gewezen dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook verklaard heeft dat uw transitplaats onbekend was, is uw enige antwoord 'ja'. Zelfs als u nu suggereert dat Delhi de transitplaats geweest zou zijn, verklaart dit dus niet uw tegenstrijdige bewering dat het uw vertrekplaats was voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dit Amritsar is voor het Commissariaat-generaal (Gehoorverslag CGVS, 16 februari 2011, pp. 6, 13; Verklaring punt 34 Reisroute). U maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van uw reisweg onmogelijk. Dergelijke houding houdt een negatieve indicatie in voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U maakt aldus noch middels documenten noch middels coherente en verifieerbare verklaringen uw reisweg aannemelijk.

Verder dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen omtrent uw identiteit of nationaliteit. Het enige document dat u neerlegt betreft een First Information Report (FIR) dat u doorgefaxt werd door uw moeder. Het incident dat u centraal stelt in uw vervolgingsrelaas, situeert u telkenmale in **juni** 2010. U bevestigt uitdrukkelijk dat het incident in juni was en op de vraag hoe het komt dat u daar zeker van bent, zegt u dat u vakantie had in juni en niet in mei (Gehoorverslag CGVS, 16 februari 2011, pp. 8, 13). De FIR die u ons voorlegt is gedateerd op **4 mei** 2010. Bij confrontatie met het gegeven dat de FIR opgesteld werd op 4 mei, beweert u dat het incident in mei of juni plaats vond en u stelt 'aangevallen te zijn aan uw hoofd' en zich niet alles te herinneren (Gehoorverslag CGVS, 16 februari 2011, p. 13). Dit verweer wordt onafdoende geacht aangezien u van bij uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken juni voorop stelde, dat u beargumenteerde zeker te zijn omdat u vakantie had in juni en daardoor met uw oom meekon en u pas wanneer u geconfronteerd wordt met de tegenstrijdigheid u uw datering tracht aan te passen en deze aanpassing wijt aan geheugenverlies wegens een aanval op uw hoofd. Deze bewering van de aanval op uw hoofd staft u overigens op geen enkele manier.

De vaagheid die u aan de dag legt in verband met de datering van de feiten beperkt zich niet alleen daartoe, u weet zelfs niet eens hoe de oom en tante noemen die u in het ziekenhuis bijstonden, u weet niet waar in Kashmir u ging laden en lossen, u weet niet waar precies u de lifters opgepikt heeft, u weet niet waar uw oom begraven is, u weet niet voor welke rechtbank het proces van uw vader wordt gevoerd, u weet niet in welke gevangenis hij zit, u weet niet of er van die vijf terroristen iemand opgepakt is, u weet niet of de politie iemand van die terroristen gedood heeft (Gehoorverslag CGVS, 16 februari 2011, pp. 8, 10-12). U slaagt er niet in uw vrees op deze manier aannemelijk te maken.

Gelet op het gebrek aan bewijsstukken aangaande uw identiteit en reis, het gebrek aan originele bewijsstukken aangaande uw relaas die uw relaas staven in plaats van het te ondermijnen en gezien uw niet overtuigende verklaringen in zijn geheel, dient er geconcludeerd te worden dat u er dan ook niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Waar verzoeker vraagt de "bestreden beslissing [te] vernietigen" benadrukt de Raad dan ook in onderhavige procedure niet louter op te treden als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "EERSTE MIDDEL" de "Schending artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens" in.

2.2.1. De Raad benadrukt dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt er getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. Verzoeker roept als "Tweede middel" de "Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht" in en verwijst in dit verband naar allerhande algemene rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State.

2.3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt verder dat de verzoekende partij opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het beroep verder vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te

worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196).

3.2. Verzoeker verklaarde over geen identiteitsstukken te beschikken omdat deze “*nooit aangemaakt*” (gehoorverslag CGVS, p.5) werden, terwijl hij “*Elf klassen*” school kon lopen (gehoorverslag CGVS, p.4) en bovendien gereisd heeft met een paspoort op zijn eigen naam en met zijn foto (gehoorverslag CGVS, p.7). Verzoeker staft evenmin zijn reisweg hoewel hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker kent de naam niet van de smokkelaar die hem begeleidde en weet evenmin met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde. De commissaris-generaal wijst er bovendien terecht op dat verzoekers verklaringen inzake de vertrek- en transitplaats tegenstrijdig voorkomen, nu verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vertrokken te zijn vanuit Delhi en niet te weten waar hij overstapte, terwijl hij op het Commissariaat-generaal beweerde vertrokken te zijn vanuit Amritsar en niet te weten waar hij overstapte, doch toen hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen beweerde hij te vermoeden in Delhi te zijn overgestapt. Het louter bevestigen van deze laatste, aangepaste versie in het verzoekschrift kan de tegenstrijdigheid van zijn verklaringen niet weerleggen noch vergoelijken. Dat verzoeker zijn verklaringen zou hebben “*rechtgezet*” en “*doet deze correctie zelf*” vindt bovendien geen grondslag in het administratief dossier nu blijkt dat verzoeker zijn verklaringen pas aanpaste toen hij geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan een illegale reisweg en komt verzoeker tekort aan zijn medewerkingsplicht nu hij geen paspoort neerlegt.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verweerder kan in dit verband ook worden bijgetreden waar hij “*ziet niet in waarom verzoeker er op wijst dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission, nu geen dergelijke rapporten voorliggen en verzoeker zijn vrees ook niet baseert op een algemene situatie maar op specifieke feiten.*”

3.4. Verzoeker heeft een faxkopie van een FIR neergelegd ter adstructie van zijn asielrelaas en verwijt de commissaris-generaal dat hij “*er evenwel niet in geslaagd [is] om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen*” en meent dat hij het voordeel van de twijfel dient te genieten.

3.4.1. De Raad hecht geen geloof aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De geloofwaardigheid van dit document wordt verder onderuitgehaald nu de inhoud van dit stuk strijdig is met verzoekers verklaringen, de FIR dateert immers van 4 mei 2010 terwijl verzoeker meermaals verklaarde dat de feiten zich hebben voorgedaan in de maand juni 2010. Verzoeker argumenteert dat dit “*heeft enkel en alleen te maken met het feit dat verzoeker bij het bewusteloos vallen tijdens de beschieting een hersenschudding heeft opgelopen, en zich niet in detail meer de data's kan herinneren*” wat een loutere ongestaafde bewering is. Hoe dan ook is het niet ernstig dat verzoeker enerzijds zich wel onbelangrijke details zou kunnen herinneren als de kleur van de uniforms van de politie en het bedrag dat de lifters aan zijn oom betaalden om mee te rijden maar niet meer weet in welke maand de feiten zich voordeden.

3.5. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor de overige vaagheden in zijn verklaringen. Verzoeker kon immers de transportopdracht waarop hij zijn oom vergezeld niet toelichten, noch de familieleden door wie hij opgevangen werd, noch de vervolging van zijn vader en weet zelfs niet wat er met de vijf terroristen gebeurde hoewel hij net als hen beschuldigd zou worden van terrorisme. Voorts wanneer hem identiteitsdocumenten worden gevraagd, verklaart hij er nooit te hebben gehad. Ook bij de ondervraging over de feiten en het interstaatse transport (CGVS-verhoor p. 7-11) verklaart verzoeker dat de politie hem niet heeft gecontroleerd, laat staan van terrorisme beschuldigd te worden. Hij toont dan ook niet aan hoe hij in de bijzondere aandacht van de Indiase autoriteiten zou komen. Het asielrelaas komt dan ook klaarblijkelijk verzonnen en fantasierijk voor, en kan geenszins overtuigen.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In zoverre verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK